

Arrest

nr. 208 382 van 29 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2017 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing met de titel "*bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering*" (bijlage 13^{septies}).

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat de verzoeker op 13 juni 2017 een beschermingsverzoek indiende in Roemenië en dat hij op 3 juli 2017 ook in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende.

1.3. Op 25 september 2017 richt de gemachtigde een verzoek tot terugname aan de Roemeense autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 6 oktober 2017 dient de verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op diezelfde dag stemmen de Roemeense autoriteiten uitdrukkelijk in met het terugnameverzoek, vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 9 oktober 2017 treft de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.6. Op 27 oktober 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten

naam: A.

voornaam : W. M.

geboortedatum : (...)1988

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 3(2) j° 18c van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Irak van Koerdische afkomst verklaart te zijn, werd op 12.09.2017 aangetroffen te Brussel en bleek niet in bezit van de voor verblijf vereiste documenten. Hij was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 13.06.2017 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Roemenië en op 03.07.2017 in Duitsland.

Op 25.09.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Roemeense instanties, die op 06.10.2017 met toepassing van artikel 18(.1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Op 06.10.2017 vroeg de betrokkene internationale bescherming te Steenokkerzeel.

De betrokkene werd gehoord op 25.10.2017 en verklaarde dat hij Irak op 03.05.2017 verliet. Hij trok naar Turkije, vanwaar hij na een verblijf van ongeveer 45 dagen verder reisde. De betrokkene kwam in Roemenië terecht. Hij werd staande gehouden door de politie, vroeg naar eigen zeggen geen internationale bescherming maar werd gevraagd bepaalde documenten te ondertekenen om zo opsluiting te voorkomen. Na een verblijf van 5 dagen in een opvangcentrum in de hoofdstad en 10 dagen bij een smokkelaar vervolgde de betrokkene zijn weg naar Duitsland, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Ongeveer 15 dagen na zijn verzoek wezen de Duitse instanties zijn verzoek af vanwege het eerder in Roemenië gedane verzoek. Na een verblijf van 2 maanden verliet de betrokkene Duitsland en kwam hij naar België.

De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België de mensenrechten respecteert. Hij uitte geen verzet tegen een overdracht aan Roemenië en stelde dat hij in Roemenië goed werd behandeld.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of dé wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zoals vermeld uitte de betrokkene geen verzet tegen een overdracht aan Roemenië en stelde hij dat hij in Roemenië goed werd behandeld. Hij maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Roemenië die aannemelijk maken dat een overdracht een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert.

Betreffende de bewering dat hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Roemenië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden.

De Roemeense instanties stemden op 06.10.2017 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...)een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt dié lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de

behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Roemeense instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek voor internationale bescherming. Roemenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Roemeense autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Roemenië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens zijn gehoor stelde de betrokkene een goede gezondheid te kennen. Hij bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Roemenië zal worden opgevangen. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 3 j° 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeloid worden naar de bevoegde Roemeense instanties.

(...)"

De bestreden beslissing maakt aldus een overdrachtsbesluit naar Roemenië uit.

1.7. Op 2 februari 2018 wordt de verzoeker effectief overgedragen aan en verwijderd naar Roemenië.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van motiveringsplicht, zoals voorzien door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en door artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3, lid 2, *juncto* artikel 18, lid 1, c, van de Dublin III-verordening, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 62, §1, van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“3.2. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

[...]

De overnameaanvraag werd op 26 september 2017 aan Roemenië gericht die per 6 oktober 2017 de vraag positief beantwoordde terwijl de asielaanvraag die, de Dublin III-Verordening als voorwaarde sine qua non toepasselijk maakt pas op 6 oktober 2017 werd ingediend (zie stuk nr. 3).

Hieruit volgt ontegensprekelijk dat verwerende partij zonder asielaanvraag en daarmee zonder mogelijkheid om toepassing te maken van de Dublin III-Verordening en daarmee zonder geldige rechtsgrond de overname aan Roemenië vroeg.

De overnameaanvraag aan Roemenië als verantwoordelijke Lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag kon op 25 september 2017 niet aan Roemenië gesteld worden bij gebreke van een asielaanvraag in België.

Er kan geen vraag tot aanwijzing van de verantwoordelijke Lidstaat worden gesteld indien er geen asielaanvraag (in België) voorligt.

Bijgevolg heeft verwerende partij onrechtmatig en zonder rechtsgrond gehandeld.

Zij diende soeverein te handelen.

Alle overige motieven worden hierdoor volledig irrelevant.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3, al. 2 juncto 18, al. 1, c) en 17 van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013

§. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze*

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 62, §1, van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 41 van het Handvest zou schenden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2. De verzoeker betoogt dat de gemachtigde bij de overnameaanvraag aan Roemenië geen toepassing kon maken de Dublin III-verordening aangezien hij op dat ogenblik in België nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend. De verzoeker meent dat er geen vraag tot aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat kan worden gesteld indien er in België nog geen asielaanvraag voorligt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische overheden, nadat vingerafdrukkenonderzoek had uitgewezen dat de verzoeker op 13 juni 2017 in Roemenië een verzoek om internationale bescherming had ingediend, op 25 september 2017 aan de Roemeense overheden een terugnameverzoek hebben gericht op grond van artikel 18, lid 1, b, van de Dublin III-verordening. Op 6 oktober 2017 stemden de Roemeense overheden uitdrukkelijk in met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, c, van de Dublin III-verordening.

Artikel 18, lid 1, van de Dublin III-verordening bepaalt als volgt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) [...];

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

[...]"

Artikel 24 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

"1. Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.

2. Wanneer, in afwijking van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van L 180/44 NL Publicatieblad van de Europese Unie 29.6.2013 derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (1), een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) nr. 603/2013, wordt het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b) of c) van deze verordening, of van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), wiens verzoek om internationale bescherming niet bij definitieve beslissing is afgewezen, zo snel mogelijk ingediend, en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 17, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.

Indien het terugnameverzoek is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden nadat de verzoekende lidstaat vaststelt dat wellicht een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de betrokken persoon.

3. Indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 bepaalde termijnen wordt ingediend, biedt de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt, de betrokkene de gelegenheid een nieuw verzoek in te dienen.

4. Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.

Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing.

5. Het verzoek tot terugname van de persoon bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk is.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria van artikel 22, lid 3, onder a) en b), de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek; zij stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van verzoeken tot terugname. Deze uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure vastgesteld.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 12 september 2017 door de lokale politie te Brussel werd aangetroffen in onregelmatig verblijf. Op 19 september 2017 volgde een Eurodac-treffer waaruit bleek dat de verzoeker op 13 juni 2017 in Roemenië een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Het aan de Roemeense overheden gerichte terugnameverzoek en de aanvaarding daarvan, zijn dan ook geheel in overeenstemming met de artikelen 24, lid 2, en 18, lid 1, b en c, van de Dublin III-verordening. Voor een terugnameverzoek op grond van artikel 18, 1, b, van de Dublin III-verordening is het geenszins vereist dat de verzoeker in België opnieuw een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Artikel 18, lid 1, b en c, van de Dublin III-verordening voorzien immers in twee verschillende toepassingsgevallen, met name gaat het om de vreemdeling “die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend” of “die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat”. Het gegeven dat de verzoeker op het moment van het terugnameverzoek aan Roemenië nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend in België, neemt niet weg dat de verzoeker zich op dat moment in België ophield zonder verblijfstitel terwijl een raadpleging van de Eurodac-database had uitgewezen dat hij in Roemenië een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Bijgevolg handelde de gemachtigde in overeenstemming met artikel 24, lid 2, van de Dublin III-verordening door de Roemeense overheden te vragen om de verzoeker terug te nemen op grond van artikel 18, 1, b, van de Dublin III-verordening.

Verzoekers kritiek mist wettelijke grondslag.

Een schending van de (formele) motiveringsplicht, zoals voorzien door artikel 62 van de vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3, lid 2, *juncto* artikel 18, lid 1, c, van de Dublin III-verordening, blijkt niet.

3.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE